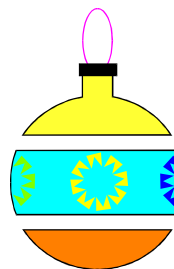
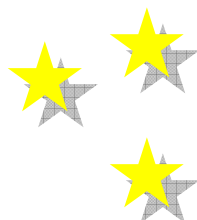

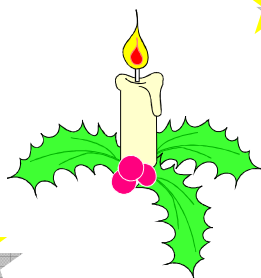
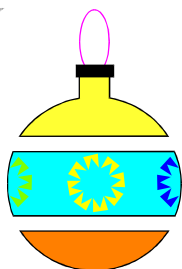
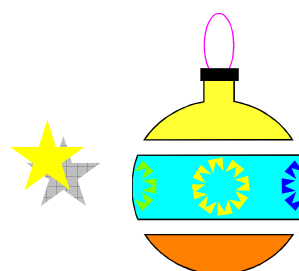
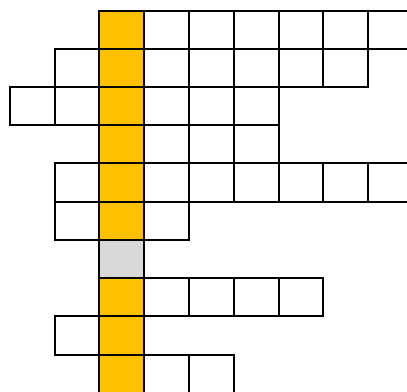
Chumelí se chumelí,
padá snížek bílý,
na Vánoce už brzy,
pověsíme jmelí.

Santa Klaus spřeží saně,
zapřáh za ně samé laně,
veze samé dárečky,
těšíme se na hračky.

Všude mrzne, všude sněží,
nemocní doma jenom leží,
ostatní si venku hrají,
a pořád se tam koulují.

co dělají psi
děti psů
co svítí v noci
saň
po půstu vidíme ZLATÉ
zahradnický nástroj
věci pod stromečkem
opak ano
opak noci

Jak vidíme Shreka?

Shrek

V pohádkovém lese žije zlobr jménem Shrek. Všichni si myslí, že je to zlý a hrozný obr, který všechno zničí. Kdo ho ale pozná osobně, tak už mu tolik zlý a ošklivý vůbec nepřipadá. Ba naopak, fandí mu a přeje, aby všechny překážky zvládl a byl se svojí manželkou Fionou šťastný.

Při pohledu na jeho osobu by člověka až zamrazilo. Už vůbec bych se s ním v našem světě nechtěl potkat. Je to hromotluk zelené barvy. Má velkou hlavu, místo uší malé trumpetky. Chodí jak mu jen jeho velikánská postava dovolí – těžce.

I když je tak veliký, nemá zlé srdce. Je to dobrák od kosti a pro kamaráda by se i o poslední krajíc rozdělil. A když je třeba něco překonat, tak to zvládne a ničeho se nezalekne.

Žil v lese sám a bylo mu tam moc smutno. Byl samotář. Postavil si domeček a kadibudku. Chodil se koupat do močálů. Naučil se číst a aby mu nebylo smutno, četl si po večerech pohádky.

Proč jsem si vybral Shreka? Protože i když je to veliký hromotluk, má dobré srdce. Mouše by neublížil. Je charakter a jedná vždy fér.

Tomáš Kindelmann, 8. C

Shrek

Ráda bych vám představila Shreka. Shrek je pohádkový obr, který není lidmi oblíbený. Ale nakonec v něm najdou jeho dobrotu a laskavost.

Shrek mě zaujal tím, že je vlastně ochotný pro druhé něco udělat a taky jim pomoci. Nakonec se celý změnil.

Je náladový a výbušný, chodí povýšeně a řeč má jako správný obr.

S lidmi moc dobře nevychází, jdou po něm s kosami, vidlemi a sekerami, ale jeho to nepostraší, stačí, když zařve a oni sami utečou.

Práce mu jde od ruky, žije v bažině, takže je zvyklý si cokoli opravit sám.

Má rád dobré jídlo, bahenní koupel a posezení u krbu. Čte knihu na toaletě v kadiboudě a je schopen zachránit princeznu Fionu ze zajetí draka a přivést ji králi.

Shrek je pro mě velmi pěkná pohádková postava, je ochotný, pracovitý, nebojácný, silný a má další vlastnosti, které se mi líbí. Já si na něm vážím toho, že pomohl pohádkovým postavám získat zpátky jejich domovy a také že vysvobodil princeznu Fionu od draka.

Zuzana Šetlíková, 8. C

Shrek

Shrek je hlavní hrdina animovaného filmu, který si získal srdce snad všech malých dětí, ale i mnoha dospělých. Jeho kůže je sytě zelené barvy, na hlavě má dvě tykadla, která mu slouží jako uši. V obličejí se pod obrovským obočím skrývají dvě velké oči a mezi nimi nos připomínající okurku. Má úzkou pusku, která se táhne od ucha k uchu. Strašně rád jí, proto je při těle, je obr, no vlastně zlobr. Oblečen je do dlouhé bílé košile, na ní hnědou koženou vestu a hnědé kalhoty. Pod břichem nosí široký pásek a na nohou má obuty blýskající se tmavé boty. Bydlí v malé chaloupce uprostřed lesa se svým věrným kamarádem oslíkem a milovanou ženou Fionou. Na Shrekovi obdivují jeho dobré a laskavé srdce i odvahu jak se ke vzniklým problémům staví čelem.

Jako zlobr nemá sice Shrek vybrané společenské chování, spíše naopak. Zvuky, které vydává, a nemyslím tím zrovna ty tělesné, jsou někdy i úsměvné. Nezapomenutelná je i jeho chůze a hluboký a hlasitý hlas. Vztah k lidem je negativní, jak by se na první pohled mohlo zdát, spíše si ale z nich dělá legraci a dost ho to baví. Práce? Co to je? To asi nezná! Co takhle dopřát si svoji oblíbenou bahenní lázeň s několika nechutnými jednohubkami, to je to pravé. sám Shrek je nejen osoba líná a přihlouplá, ale na druhou stranu je chytrý, nebojácny a zdatný. Sice jako zlobr by měl žrát lidi, ale jak sám říká, prostě moc mu to nechutná. Je až po uši zamilovaný do své ženy Fiony, kterou zachránil z věže od zlého draka a při tom nezapomíná ani na své kamarády, když jsou v potížích, rád jim pomůže.

Shrek se mi pro jeho řadu dobrých vlastností líbí a obdivuji ho, jedinou zápornou vlastnost, kterou bych mu vytkla, jsou jeho špatné společenské a hygienické návyky. Jenže kdyby se choval jinak, už by to nebyl zlobr a to by nebylo ono. Proto věřím, že Shrek má bude mít velký počet svých příznivců, mezi které se počítám i já.

Co právě čteme na hodinách literatury?

Jaroslav Vrchlický - Noc na Karlštejně

Na hrad Karlštejn vybudovaný Karlem IV. nesmí vstoupit žádná žena, včetně jeho manželky císařovny Elišky Pomořanské. Tento příkaz měl posloužit k tomu, aby se císař mohl v klidu věnovat mužským záležitostem.

Tento zákaz však byl jedné noci porušen hned dvakrát. Na hradě se ocitly dvě ženy – první byla Alena, neteř purkrabího, která se se svým otcem vsadila o to, že si bude moci vzít za muže šenka Peška, pokud stráví noc na Karlštejně a nikdo jí nechytí. Druhou ženou byla sama císařovna, které se po císaři tolik stýskalo, že nebrala jeho zákaz na vědomí a místo na svůj hrad Karlík se potají vydala na Karlštejn.

První se o císařovnině přítomnosti dozvěděl arcibiskup Arnošt, který se jí rozhodl pomoci a převlékl jí do oděvu šenka. V tomto přestrojení měla strávit noc v předpokoji císaře a pokud by bylo třeba, měla mu být k službám. Arcibiskup Arnošt kvůli tomu přesvědčil šenka Peška, aby předstíral, že je nemocný a vůbec nevychází ze svého pokoje. To, že Pešek nesmí ze svého pokoje, se ale nelíbilo jeho nastávající Aleně, a tak mu dělala různé naschvály, bavila se s ostatními muži a s ním sotva prohodila pár slov.

Na zámku kromě nezvaných hostů byli i hosté zvaní - vévoda Štěpán Bavorský a jeruzalémský král Petr, kterému se vůbec nezamlouval zákon zakazující přítomnost žen na hradě. Oba hosté si Aleny všimnou a začínají po ní pátrat. Štěpán Bavorský má noční slyšení u císaře. Přitom si všimne, že v jeho předpokoji hlídá žena. Je to sama císařovna, která podle dohody s Arnoštem hlídá císařův pokoj v převlečení za šenka. Štěpán, který netuší, že na hradě je víc žen, si císařovnu splete s Alenou. Král Petr se s ní pustí do souboje, císařovna ho přemůže a zlomí mu meč. Císař Karel ji okamžitě pozná, jelikož je jen jediná žena, která umí lámat meče a to jeho manželka.

Když je Eliščin tajemství odhaleno, řekne arcibiskup císaři pravdu. Císařští manželé se rozhodnou, že ještě tu noc tajně opustí hrad Karlštejn. To je jim nepodaří, protože Štěpán s Petrem vyvolají poplach, že se na hradě ukrývá žena. Všichni okamžitě onu ženu hledají. Císařovna se mezitím převlékne do svých šatů a tajně opustí hrad. Poté se brána hradu otevírá a císařovna předstírá, že jen náhodou zabloudila. Ve stejnou chvíli dorazí také hofmistryně, která císařovnu hledá. Karel IV. zruší svůj zákaz týkající se přítomnosti žen na Karlštejně a od té chvíle jsou ženy na hradě vítány stejně tak jako muži.

Něco málo z hodin slohu

Vyjížd'ka

Jednoho krásného jarního rána mi Verner oznámil, že pojedeme na vyjížd'ku přírodou. Byla jsem velice nadšená, protože jsem na vyjížd'ce už dlouho nebyla, byla zima, takže jsem byla pořád jen v kryté jízdárně.

Běžela jsem do stáje vyčistit Erdyse a připravit všechny věci na vyjížd'ku. Erdys už byl vyčištěný, osedlaný i nauzděný. Byla jsem připravena vyrazit. Na Venera jsem čekala pod kopcem u studánky. Vernerovi to trvalo o něco déle než mně. Chtěl jet totiž na Akiténovi, což je kůň, který bere všechno do huby, ale aby vzal udidlo, to se mu nechce. Naštěstí se to vždy podaří.

Z blízka jsem už slyšela klapot kopyt. Verner byl u mě hned, takže jsme mohli vyjet na velkou louku, kde jsme s koňmi běhali. Já s Erdysem jsem běželi na konec té louky a jakoby tam na nás těch sedm divočáků čekalo. Velice jsem se polekala, práskla jsem bičíkem a tryskala zpátky k Vernerovi. Jen tak tak jsme jim unikli.

Verner se nás trochu polekal, protože nevěděl, co se stalo. Pak mi ale bohužel řekl, že musíme jet zpět domů na oběd. Ale to bych nebyla já, kdybych Venera nepřesvědčila, že se vrátíme domů alespoň po louce.

Cesta rychle uběhla, protože celou tu dobu koně cválali. Před branou domu jsme slezli z koní a poplácali je po krku. Koně jsem odvedli do stáje a tam je odezdili, odsedlali a šli je vysprchovat. V boxu mi Erdys olízl tvář a já ho jemně pohladila po hlavě. Na tento den nikdy nezapomenu.

Lucka Prokopová, 6.A

Jak si představujeme ideálního prezidenta/prezidentku?

Ráda bych vám představila, jak by měla vypadat ideální česká prezidentka.

Ideální prezidentku si představuji jako vlídnou, hezkou a hlavně chytrou dámu.

K lidem by se měla chovat vlídně a přátelsky. Při různých konferencích s politiky a jinými prezidenty světa by měla být sama sebou. Určitě by neměla napodobovat chování a vystupování jiných prezidentů.

Měla by mít kladný a zodpovědný vztah ke své profesi. Práci by měla vykonávat svědomitě a s nadšením, aby bylo znát, že jí to baví. Ne jako jiní politici, kteří vypadají jako by politiku dělali z donucení. Třeba jako pan ministr zahraničí pan Schwanzenberg, který při jednání zastupitelů vlády podřimuje.

Osobní život a zájmy hlavy státu by mě až tak nezajímaly, pokud by nenarušovaly plynulý chod její funkce prezidentky republiky. A schopnosti? Hlavně vykonávat dobře úřad prezidentky České republiky a vést jej ku prospěchu celého státu.

Kdybych měla obecně zhodnotit ideální prezidentku, tak by měla být pracovitá, zároveň skromná a hlavně ne nafoukaná. Měla by se snažit zajistit co nejklidnější chod celého státu a poklidný život všech obyvatel.

Petra Kindelmannová, 8. A

Ideální prezidentka by měla být velice temperamentní a velmi pohodová, protože je to pro politiku velmi důležité. Na všech konferencích by si měla prosadit svou myšlenku, ale zároveň by si neměla vytvořit žádné nepřátele.

Práci prezidenta by měla mít ráda, mělo by jí to bavit a bylo by nejlepší, kdyby byla pilná.

Měla by mít hodně známých jak po celé České republice, tak i po celém světě. Také hodně přátel, umět cizí jazyky, aby se když pojedete někam do zahraničí domluvila. Měla by na všechny už od začátku udělat dobrý dojem.

Měla by být výjimečná, zajímat se o co nejvíce věcí. Každý by ji měl mít rád a hlavně občané České republiky.

Sára Piňosová, 8.A

Jak si představuji ideálního prezidenta? Tak to se vám nyní pokusím popsat.

Jeho postava by měla být středně velká, aby budil respekt a nešel přehlédnout.

Mezi jeho kladné vlastnosti jistě patří pravdomluvnost, upřímnost, pracovitost a důslednost. Určitě by mu neměla chybět dochvilnost a poctivost.

Vztah k lidu by měl mít dobrý. Měl by jim umět naslouchat, ale také umět oponovat. Rozhodně by se neměl bát diskuse s ostatními politiky a občas si od nich nechat poradit.

Měl by pracovat s nasazením všech sil a znalostí a tím jít příkladem celému národu. Vždyť musí reprezentovat celý stát a lidé na něho spoléhají.

Jeho hlavním koníčkem je zájem státu, ale určitě si najde čas na sport, kutilství a svou rodinu.

Tak si představuji ideálního prezidenta.

David Staněk, 8.A

Můj ideální prezident by měl být hodný a sportovní typ, alby podporoval sportovní centra vše ohledně sportu.

Měl by být ke všem spravedlivý a milý. Jeho chůze by měla být klidná a pravidelná.

Prezident by měl být tvrdý na lidi, kteří dělají české politice ostudu. Měl by být velice obětavý ke své práci a velice důsledně přemýšlet nad důležitými věcmi.

Bylo by dobré, aby byl turistický typ a navštěvoval krásné kouty naší země.

Jakub Kutil, 8.C

Chtěla bych vás seznámit se svou představou ideálního prezidenta.

Tento prezident by měl být milý, sympatický, laskavý a přátelský. Měl by mít rád lidi kolem sebe a oni zase jeho. Jeho práce by ho měla bavit. V žádném případě nesmí být líný, pohodlný a ani laxní. Rád by měl pomáhat všem lidem, kteří to potřebují a nejen svým kamarádům. Měl by být nestranný a spravedlivý, každému měřit stejným metrem. Měl by zvládnout vyřešit každý problém a nestrkat před ním hlavu do písku.

Ve svém volném čase by se mohl věnovat sportu nebo kultuře. Nebo klidně jen tak trochu lenošit.

Takového představitele státu by si mohli všichni vážit a zachovávat k němu úctu a pokoru.

Linda Homolková, 8.C

Chtěl bych vám představit svého ideálního prezidenta České republiky.

Měl by mít hubenou vyšší postavu, smysl pro humor, ale také pro práci. Oblékat by se měl slušně a na konferencích se vyjadřovat jasně a zřetelně.

K lidem by se měl chovat vstřícně a obětavě, jelikož do dneška platí přísloví: „Jak se do lesa volá, tak se z lesa ozývá.“ Měl by se umět postarat o svůj úřad a všem problémům by měl jít vpřed.

Do práce by měl chodit vždy včas a své povinnosti perfektně plnit.

Kdybychom měli takového prezidenta, možná bychom nemuseli řešit různé závažné problémy v politice.

Lukáš Šíma, 8.C

Zkoušíme rýmovat

Podzim

Jablíčka na stromech
zrají,
kluci si venku hrají.

Děti pouštějí papírové
draky,
nad nimi táhnou černé
mraky.

Chvílemi prší a fouká,
už nezelená se louka.

Na stromech je listí
barevné,
venku máme počasí
škaredé.

Zážitky z prázdnin, slunce
a teplo,
to vše se najednou
rozuteklo.

Vlaštovky odlétly na
dlouhou cestu,
lidé letní trička mění za
teplou vestu.

Hrabeme venku listí,
přichází podzim, tím jsme
si jistí.

Tereza Hofmannová, 6. A

Vánoce

Vánoce jsou za dveřmi,
kež by už neodešly.

Dářečky nám nadělí,
my pečeme cukroví.

Cukroví pak sníme,
dárky rozbalíme.

Kateřina Pšeidová, 6. A

Vánoce

Vánoce nám štěstí přejí,
pod stromeček dárky dají.
Andělíčci zazpívají,
Ježíškovi na počest.

Všechn lid se potom těší,
až zvoneček zazvoní.
Když zvoneček zazvoní,
všichni ke svým
stromkům běží.

Když dářečky rozbalí,
tak z nich radost mají.

Blanka Nováková, 6. A

Vánoce

Sněží, sněží, sněží
Vánoce se blíží.

Děti zpívají koledy
pod stromečkem nerady.

Už k nám přišel Ježíšek
a měl teplý kožíšek.
Chceme stavět sněhuláky
s růžovými bombardáky.

Když sníh taje,
vítr fouká,
každý k nebi
Smutně kouká.

Dárky

Večeře je na stole,
už jsem tady u ní,
měl bych jít do postele,
však se ještě najím.

Potom půjdu ke
stroměčku,
rozbalím si dárky,
v jednom balíku jsem
našel
dva žluté kanárky.

Vesele si pípají,
na ruce mi skákají,
já se na ně nezlobím,
raději další balík
rozbalím.

Michaela Tješová, 6. A

Kapr

Urazil se na mě kapr,
že ho vážně neberem,
nejvíc se ho však dotklo,
že ho večer sežerem.

Tvářil se moc potměšile,
když mě viděl s paličkou,
ukazoval na mě z vany,
sprostá gesta ploutvičkou.

Vyhrožoval sebevraždou,
že vypustí si vanu,
nechce župan ze
strouhanky,
že nesnese tu hanbu.

Vyhověli jsme mu přece,
v obýváku bazén má,
ať si s námi oslavuje,
i ta ryba darebná!

Michaela Tješová, 6. A

Vánoce

Těšíme se na Vánoce,
vždyť svátky krásné jsou to přece.

Venku a za okny je sníh,
je slyšet milý dětský smích.

Co nám asi Ježíšek nadělí?

To se dozvíme ve středu,
kdy zřekneme se dobrého obědu.

K sváteční večeři pak usedneme
a krásné koledy si poslechneme.

Pak nastane chvilka napětí,
ke stromku půjdeme, až Ježíšek odletí.

Dárečků je všude kolem,
děti rozbalují honem, honem.

Očička jim svítí radostí
a o tom tyhle svátky jsou,
kdy se všichni lidé radujou.

David Matějka, 6. A

Zimní radovánky

Padá sníh, padá sníh,
pojedeme na saních.

Vyjedeme na Javor
nebo třeba až do hor.

Pak se sklouznem rychle dolů
a běžíme zase domů.

Jiří Vintr, 6. A

Vánoční veršování

Za okny poletuje sníh,
děti dovádí na saních.

Každá má každého rád,
ať už je nepřítel nebo kamarád.

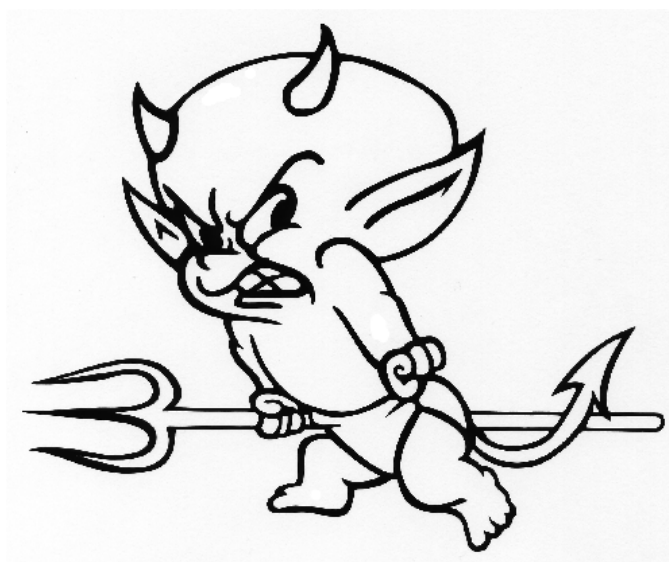
V době Vánoc se vše odpouští,
pro kapra se vana napouští.

Všude klid a pohoda,
z rádia zní koleda.

Jak krásný je čas Vánoc,
má přenádhernou moc.

Plno cukroví a pohádek,
Vánoce jsou bez hádek.

Škoda jen, že jednou za rok jsou,
andělé si je zas na křídlech odnesou

NEHCETE SI ZARÝMOVAT A NÁMI?

Trapas

V 5. ročníku jsem byla se školou na výletě v Legolandu. Už jsme byli téměř na všech atrakcích, když v tom se stala ona osudná chyba! Rozvázala se mi tkanička. Na tom by asi nebylo nic osudového a trapného, ale to, co následovalo... Řekla jsem kamarádům, aby na mě počkali. Sedla jsem si na lavičku, abych si tu proradnou tkaničku mohla zavázat vsedě. Vedle mě seděla paní, která měla, no, jak to říci, vysoký účes? Prostě abyste rozuměli, „docela velký háro“. Byla jsem přesvědčena, že ta paní je Němka a nerozumí mi. A protože jsem chtěla být před kamarády vtipná, pronesla jsem: „Tyyyjo, ty máš ale květák dámo!“ Jenže náhle mě polil studený pot. Ona květáková dáma se na mě otočila a kdyby mohl pohled zabíjet, jistě bych byla na místě mrtvá. Zrudla jako krocan a začala na mě řvát, co si to dovoluji a že jsem nevychovaná.

Od té doby si raději dávám pozor na jazyk, přemýšlím o tom, co komu říkám a hlavně kam si sedám!

Kristina Marková 7.A

Stydlín

Umělecký popis v 9. třídách

Život (1966)

Život je název fotografie, kterou vyfotografoval Jan Saudek. Je na ní vyobrazen muž s novorozencem. Pozadí je velmi tmavé, sem tam probleskují světlejší stíny, ale nejsvětlejší částí je postava muže. Není mu vidět do obličeje. V náručí drží malé miminko, které je schoulené v mužových dlaních. Tiskne se k jeho svalnatému tělu. Může to značit lásku mezi otcem a synem. Fotografie je moc pěkná, líbí se mi, ale působí poněkud nepřehledně, že je na ní sám Jan Saudek.

Michaela Mackovičová, 9.C

Toto dílo se jmenuje Život a jeho autorem je Jan Saudek. Hlavní motiv představuje postava muže, který drží malé dítě. Sám autor, který toto dílo fotografoval říká, že modelem musel stát on sám, jelikož ten pravý tehdy nedorazil. V centrální části díla se nachází polonahá postava muže, kterému nevidíme do obličeje. Tento muž však není na obrázku hlavním motivem. Tím je malé dítě, které drží v náručí. Mám pocit, že má symbolizovat zranitelnost a touhu chránit. Toto dílo je sice staré přes 40 let, ale díky skvělému užití světla a stínu působí velmi moderně.

Karolína Vinická, 9.C

Fotografie, která se nazývá Život, je od záného českého fotografa Jana Saudeka, který ji vytvořil v roce 1966, kdy mu bylo 31 let. Ve střední části fotografie je jako hlavní motiv kojeneček, kterého drží v rukou statný muž. Velmi pěkný je motiv dítěte jako středu celého obrazu. Znázorňuje začátek nového života a muž značí jeho sílu. Černobílá fotografie ještě více podtrhuje atmosféru okamžiku. Zajímavé je, že muž nemá vidět obličej ani nohy, což může znázorňovat jeho nedůležitost a přenesení pozornosti na dítě. Dodnes je záhadou, zda je na fotografii sám Jan Saudek, ale moc tomu nevěřím.

Jana Chmelenská, 9.C

Fotografii Život z roku 1966 vytvořil Jan Saudek. Stojí na ní muž, který drží v náručí malé dítě. Fotografie je ovšem zaměřená na dítě, které je jako jediné osvětlené. "Muž stojí ve stínu dítěte". Muž má otočenou hlavu na druhou stranu než dítě a zdá se, že na fotografii není vůbec důležitý. Pozadí není zvýrazněno. Fotografie vyjadřuje podle mého názoru lásku, která vyplývá z obětí dítěte. Myslím si, že tato fotografie vypadá moderně, i přesto že je vyfocena v roce 1966.

Pavel Šíma, 9.A

Přestože se blíží Vánoce, stále rádi vzpomínáme na prázdniny. O tom nás přesvědčí i vypravování žáka 7. A:

Prázdniny, na které nejraději vzpomínám

Na každé prázdniny rád vzpomínám. Zvláště některé mi utkvěly v paměti.

Bylo to loni jednoho krásného večera na chalupě v Hořticích. Děda zavřel holuby, babička vařila večeři.

Sedíme s dědou na lavici před maštálí a odpočíváme. Všude bylo ticho jako v kostele. Najednou se ze stodoly ozvaly podivné zvuky. Opatrně jsme přešli dvůr a překročili práh stodoly. Šramot ustal. Děda zašeptal: „Teď ji dostanu!“ Netušil jsem, koho tím myslí. Ani jsem si nevšiml, jak se mu ocitly v ruce vidle. Neváhám a běžím pro brokovnici. Co čert nechtěl! Při druhém skoku ze stodoly na dvůr zavadím o okapovou rouru a ta se s rachotem řítí dolů. Ze stodoly se ozvalo: „Co děláš?“ A pak padla rána jako z děla. Nechávám okap okapem a letím do stodoly. Tam vidím vidle zabodnuté v trámu a pod nimi vztekající se dědoušek. Za sebou už slyším babiččin výrazný hlas: „Prokristapána, co se stalo?“ Nikdo neodpovídá.

Když se děda uklidnil, obešli jsme stodolu až na louku, sousedící s lesem, a já začínal tušit, co hledáme. Pod ohradníkem ležela mrtvá kuna. Dědovi se rozzářily oči a já byl šťastný, že jsem dostal další neporušenou kůži do své sbírky.

Pavel Jíně

České Vánoce s Josefem Ladou

Co o něm vlastně víme?

- ✓ žil v letech 1887 – 1957
- ✓ český malíř, kreslíř, ilustrátor a spisovatel
- ✓ učil se malířem pokojů, pracoval v knihařství
- ✓ po dvou neúspěšných pokusech byl přijat na pražskou Uměleckoprůmyslovou školu
- ✓ školu opustil, nebyl schopen přizpůsobit se výukovému programu
- ✓ byl členem Spolku výtvarných umělců Mánes a Sdružení českých umělců grafiků Hollar
- ✓ kresbou byl přímo posedlý, zaplňoval obrázky každý kus papíru
- ✓ kreslil jak levou, tak i pravou rukou
- ✓ ovlivnili ho mistři české kresby, především Mikoláš Aleš
- ✓ osobitý byl jeho karikující styl
- ✓ soustředil se na obrazový doprovod satirických a humorných knih
- ✓ vydával vlastní knihy: Veselý přírodopis, O Mikešovi, Bubáci a hastrmani
- ✓ proslavil se ilustracemi Haškových Osudů dobrého vojáka Švejka

Naši sedmáci se pokusili popsat některé Ladovy obrázky:

Pro popis obrázku Josefa Lada jsem si vybrala pohlednici, která je symbolem zimy.

Když se na ni podívám, vidím v popředí chlapce s kulichem, táhne dřevěné sáňky. Sněhulák, který stojí opodál, na něj upřeně civí. Střed obrázku vyplňují domy, nápadně medové barvy se zasněženými střechami. Cesta, která vede z návsi, se zužuje v dále. Mezi domky jsou vidět vysoké holé stromy, na kterých najdeme stopy sněhu. Tento obrázek je z velmi vzdálené doby. V pozadí vyčnívá střecha kostela, která převyšuje střechy ostatních domů. Zatažená obloha se zbarvuje do oranžova.

Obrázek má zvláštní kouzlo, protože je namalován bílou, oranžovou a hnědou barvou. Tato pohlednice se mi líbí, protože mám ráda zimu a těším se, až napadne první vrstva sněhu.

K. Marková, VII. A

Ke svému popisu jsem si vybrala vánoční pohlednici, kterou namaloval Josef Lada, a hlavním motivem je vánoční krajina na českém venkově.

Celý kraj je zahalen sněhovou peřinou. Po cestě kráčí dědeček s čerstvě uříznutým vánočním stromečkem a spěchá na štědrovečerní večeři. V dolním rohu vystupují vrcholy sněhem pokrytých smrčků. Cesta zahýbá doleva za vrch zasněženého kopce, pod sněhovou pokrývkou prosvítá hlína s trochou kamenů. Zde vyrůstá mohutná borovice. Vzadu po pravé straně cesty se choulí osamocený domek a za ním několik hubených stromků. Romantickou náladu dokresluje starobylá zřícenina v pozadí. Ze zachmuřené oblohy se začínají sypat sněhové vločky, které padají tiše na zem. Do nebe zasahuje vrchol borovice.

Z polednice na mě dýchá blížící se atmosféra Vánoc.

V. Nová, VII. A

„Veselé Vánoce!“ v jiných jazycích:

Vtipy: na téma: „Děti ve škole“

Učitelka výtvarné výchovy:

„Karlíku, proč jsi namaloval tatínkovi fialové vlasy?“

Karlík:

„Protože nemám plešatou pastelku.“

Učitelka:

„Toníku, skloňuj slovo chléb.“

Toník:

„První pád: kdo co - chléb

druhý pád: s kým čím – se salámem

třetí pád: komu čemu – mně!“

Učitel biologie šel se žáky do lesa, aby jim ukázal různé přírodní zajímavosti. Najednou uviděl okousané stromy. „Víte, kdo to udělal, děti?“ zkusil učitel.

A žáci začali vykřikovat:

„To my ne, to udělali z osmé bé!“

Učitel: „Moucho, jsi připraven?“

Žák Moucha: „Jsem.“

Učitel: „Tak povídej o nitraci.“ Nastalo ticho.

Učitel: „Proč říkáš, že jsi připraven, když nic neumíš?“

Žák Moucha: „Jsem připraven na to, že dostanu další pětku.“

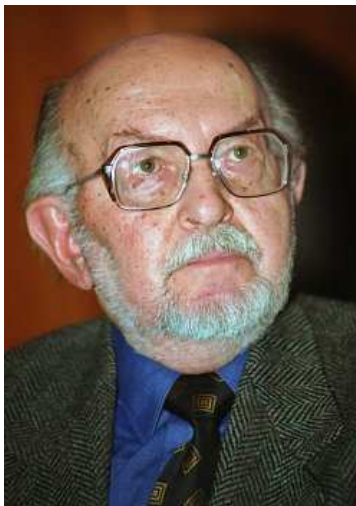
Dominika Brejchová, Blanka Nováková

Soutěž

Znáte odpovědi na následující otázky, týkající se výše uvedeného autora?

- 1. Které město je rodištěm M. Macourka?*
- 2. Ve kterém roce M. Macourek zemřel?*
- 3. Ke kterému známému televiznímu seriálu pro děti napsal scénář?*
- 4. Se kterým grafikem a ilustrátorem spolupracoval jakožto tvůrce animovaných filmů?*

Žáci, kteří odevzdají na podepsaných lístečcích správné odpovědi svým vyučujícím českého jazyka, mohou být na vánoční besídce vylosováni a získat pěknou cenu.

Žáci 7. A upravili jeden z mnoha textů Miloše Macourka a rádi by jeho předvedením pobavili své spolužáky.

Sedmá hlava

Miloš Macourek

Vypravěč: Jaro je krásná věc, na jaře se myslí na lásku, myslí na ni pěnkava i jezevec, kdekdo má chuť na rozmnožování. Je to příjemné!

Drak: Je to příjemné i užitečné!

Dračí hlavy jedna přes druhou: Ale vždyť budou teprve Vánoce!

Vypravěč: Sedmihlavý drak myslí na zachování rodu, ať je teplo nebo mráz. Pozor! Nedaleko odtud žije totiž mladá dračice.

Hlavy jedna po druhé: To by mohlo být ef, ef!

Vypravěč: Dračí hlavy se chystají na námluvy, shánějí vánoční dárčky, jenže sedmá hlava s tím zásadně nesouhlasí.

Sedmá hlava: Chci zůstat svobodná! S dětmi je jenom kříž! Představte si ty problémy, až začnou odmlouvat a nosit domů pětky!

Jedna hlava: Hele neblbni, toje zákon přírody, kvůli tobě přece nevymřeme!

Sedmá hlava: Svoboda je svoboda!

Jiná hlava: Kašlem na ni, je nás většina. K čemu máme demokracii? Jde se!

Sedmá hlava: Stop!

Ostatní hlavy: Nohy, jdeme!

Sedmá hlava: Stát, ani krok!

Jiná hlava: Běžíme, běžíme!

Sedmá hlava: Nikam se nejde!

Vypravěč: Dračice sedí před slují, vidí draka, který chvíli jde a chvíli stojí.

Dračice: Chová se trochu nenormálně. Co když je to cvok? Ale jinak se mi líbí. Je pěkně urostlý, většina hlav má oduševnělý výraz a pěkný úsměv. Jenom jedna hlava se tváří nepřístupně!

Hlavy zdraví: Ahoj, nazdar, čau, tě pic!

Vypravěč: Šest hlav předává dárčky.

Dračice: Vítám vás, milé hlavičky! Co vám mohu nabídnout?

Sedmá hlava: Nechte si to. Nic nechceme, jdeme domů, odchod!

Šest hlav: Né! Nikam nejdem! My tu chceme zůstat! Nám se tuze líbí. Je to fešanda! A jaká je to kočka!

Dračice: Takže on je to přece jenom blázen. No, nazdar, to bych to chytla, manželství s drakem, který neví, co chce.

Vypravěč: Dračice se omluví, zaleze do sluje a už se neukáže. Drak má tím pádem po námluvách, má po lásce a rozmnožování, jde domů a nadává své sedmé hlavě.

Šest hlav: Ty hlavo skopová. Víš, co jsi udělala? Kvůli tobě vyhyne.

Vypravěč: A má pravdu. Za pár let jsou draci jenom v pohádkách.

POCIT

(Psáno na základě poslechu hudby Johanna Pachelbela – Canon v D-dur)

Stojíš venku, je klid před bouří. Vidíš to? Že ne? Tak otevři oči, vše pak přijde samo.

Už vidíš ty kapky deště, pomalu dopadající na zem? Ty tančící kapky,

jenž dovádějí, a sám vítr jako by je řídil a pohrával si s nimi?

Jakoby průtrž mračen, už to není ten chladný, pomalý vítr,

jenž do teď ve všem rozhodoval.

Vše už jde mimo něj.

Více kapek, jenž připomínají tóny, jsou uklidňující, jakoby pocity radosti, jenž tě obklopují...

Tak neváhej a dováděj s nimi!

Najednou ticho. Že by snad konec toho proměnlivého představení, co tě zatáhne do děje a nepustí?

Ano, ty křehké, slané kapičky právě upadají a vše kolem rázem utichá....

Martin Jílek, 9.A

Za redakci časopisu Vám přejeme krásné Vánoce:

- 6.A Tomáš Kopřiva, Andrea Bartošová
- 6.B Lucie Kolářová, Lucie Prokopová
- 7.A Kristina Marková, Markéta Urbánková
- 7.B Jan Jakš, Lukáš Mirvald
- 7.C Petr Waldmann, Štěpán Forejt
- 8.A Tomáš Nový, Jaroslav Tatoušek
- 8.B Andrea Jůnová, Barbora Mariánusová
- 8.C Linda Homolková, Jesica Färberová
- 9.A Jan Pádecký, Tereza Mottlová
- 9.B Lukáš Brejcha, František Vadlejš
- 9.C Karolína Vinická, Dominika Kostková

